

4. Polítiques de comunicació i ordenament jurídic

4.1. La Llei de 1995: una llei de final d'etapa del govern del PSOE

L'ordenament jurídic bàsic sobre la televisió local a l'Estat espanyol queda emmarcat, però no tancat, per la Llei 41/1995 de televisió local per ones terrestres. Aquesta llei va ser desenvolupada, posteriorment, pel Decret 320/1996 de la Generalitat de Catalunya de regulació del règim jurídic de les televisions locals per ones terrestres.

La llei estatal comença per definir les televisions locals com "aquella modalitat de televisió que consisteix en l'emissió o transmissió d'imatges no permanents adreçada al públic sense contraprestació econòmica directa per mitjà d'ones electromagnètiques propagades per una estació transmissora terrenal dins de l'àmbit territorial assenyalat a l'article 3 de la Llei

Es diferenciava així, molt estrictament, el que podríem denominar televisions locals de l'era hertziana d'altres experiències interactives, de peatge o difoses per cable, que es puguin anar implantant en el futur.

Aquesta llei de televisions locals va estar precedida d'un llarg procés d'estira-i-arronsa, determinat per la manca de voluntat del legislador de donar sortida a un fenomen d'implantació desigual a tot l'estat, però molt actiu a Catalunya.

Cal notar que, des de les primeres experiències de televisió local dels anys vuitanta, la legislació sobre aquesta matèria sempre ha estat supeditada als interessos estratègics d'algun altre àmbit de la televisió: primer, la defensa aferrissada del monopoli de TVE; més tard, la prioritat de les televisions autonòmiques; després, la implantació de les cadenes privades de televisió, i ja més recentment, les noves plataformes i formes de televisió digital.

La llei de 1995 és una llei de final d'etapa del govern del

PSOE a Espanya, feta a l'època en la qual, sense majoria absoluta al Parlament espanyol, havia de negociar amb CiU i el PNV les propostes legislatives. Tots els esborranys de llei per a les televisions locals anteriors són més restrictius (en matèria de publicitat, d'àmbit d'emissió, de condicions de programació) i més centralistes respecte a l'autoritat que pot atorgar les llicències. D'aquesta darrera etapa del PSOE al govern en sortirà, doncs, una llei que, a més de marcar una clara posició favorable al protagonisme municipal, cedeix diverses competències a les comunitats autònomes. Excepte una, que resultarà decisiva una vegada el PP arribi al govern: el pla de freqüències, a partir del qual es poden posar en marxa els concursos de concessió. El PP, que ja s'havia oposat a la llei i que havia anunciat que la retiraria quan arribés al govern, va optar finalment per frenar el procés deixant en suspens l'atorgament de freqüències i mantenint la tolerància, no només cap a les televisions que emeten, sinó també cap a les diverses aliances i sinergies de producció i de capitals que s'anaven succeint en el sector.

4.1.1. Àmbit territorial i nombre d'emissores

L'àmbit territorial de cobertura prevista per la Llei de 1995 és bàsicament el nucli urbà principal de cada municipi, encara que, excepcionalment, es deixa a discreció de les comunitats autònomes l'autorització de cobertures que superin l'estricta àmbit territorial d'una televisió local per ones terrestres.

La porta també queda mig oberta pel que fa al nombre de concessions per àmbit territorial. La llei considera que a cada àmbit li ha de correspondre únicament una emissora, però també accepta que siguin les comunitats autònomes les que determinin l'excepcionalitat (excepcionalitat que el Decret 320/1996 de la Generalitat farà norma: acceptar dues concessions per àmbit si no és incompatible amb les disponibilitats de l'espectre radioelèctric).

4.1.2. Emissió en cadena

La llei també estableix ben clarament que les televisions locals per ones terrestres no podran emetre ni formar part d'una cadena d'emissores de televisió, entenent per formar part d'una cadena que existeixi unitat de decisió, quan un o més socis, gràcies a la suma d'accions, exerceixin l'administració de dues o més societats gestores del servei.

També queden excloses explícitament les emissions en cadena, és a dir, les que emeten una mateixa programació durant més del 25% del temps total d'emissió setmanal, encara que sigui en horaris diferents.

Però, també en aquest aspecte, la llei deixa una porta oberta a la flexibilitat, condicionada a la regulació posterior de les comunitats autònomes, que seran competents per autoritzar, prèvia conformitat dels plens municipals, emissions en cadena en atenció a les característiques de proximitat territorial i de les identitats socials i culturals.

4.1.3. Publicitat

Pel que fa a l'emissió de publicitat, la llei de 1995 abandona les posicions restrictives d'anteriors projectes de llei (sobretot el de 1994) i també deixa a criteri de les comunitats autònomes l'establiment dels límits d'aquest tipus d'emissió.

Cal recordar que l'article 8 de l'avantprojecte de llei de televisions locals per ones terrestres de 1994 (quan el Ministeri d'Obres Públiques el presidia Josep Borrell) deia: "Els serveis de televisió local per ones terrestres no podran emetre publicitat entre les 18:00 i les 22:00 hores, incloses dins d'aquesta limitació les ofertes al públic realitzades per a la venda, compra o lloguer de productes, o prestació de serveis de qualsevol mena".

En tot cas, la publicitat a aquestes televisions locals quedarà subjecta a la regulació ja establerta, en general, per a la publicitat a la televisió (Llei 25/1994). La propaganda electoral queda regulada per la Llei Orgànica 14/1995.

4.1.4. Concessió de freqüències: la llei en suspens

La llei de 1995 guardava una clau per tancar el procés de regulació i, per tant, de normalització de les televisions locals. L'article 19, dedicat a l'assignació de freqüències, diu: "L'assignació de freqüències a cada localitat s'efectua de televisió local, que perdria el caràcter de servei públic, per l'organisme competent de l'Administració General de per la qual cosa ja no caldria una concessió per poder

l'Estat en funció de les disponibilitats de l'espectre radioelèctric, havent de quedar garantida, en tot cas, la cobertura dels diversos canals de la televisió estatal, de la televisió autonòmica i dels canals de la televisió privada d'àmbit nacional

A aquestes reserves s'hi va afegir més tard, i de fet, la prioritat de les noves freqüències per a ús de les plataformes i televisions digitals, a les quals, segons fonts properes a la CMT, se'ls va concedir l'espai radioelèctric inicialment reservat a les televisions locals.

I, mentrestant, les televisions locals poden seguir emetent en règim d'inseguretat jurídica. L'única disposició transitòria de la llei afirma que les televisions que emetien per ones terrestres amb anterioritat a l'1 de gener de 1995 podien seguir emetent, condicionades a concursar i obtenir la corresponent concessió en el moment de l'aplicació de la llei. En cas de no obtenir aquesta concessió, aquestes emissores hauran de deixar d'emetre en el termini màxim de vuit mesos des de la resolució del concurs corresponent.

4.1.5. Un projecte de llei del PP (1997) finalment retirat

Quan escrivim aquestes pàgines estan a punt de complir-se set anys d'interinitat i de provisionalitat jurídica. De tota manera, molts actors sembla que prefereixen aquesta provisionalitat que no les possibilitats d'una nova legislació que pugui resultar encara més restrictiva.

El fet és que l'activitat parlamentària també sembla estancada en aquest punt, potser a l'expectativa de tots els canvis que s'han de produir amb la implantació de la televisió digital durant els propers deu anys.

La darrera acció parlamentària directament referida a les televisions locals es remunta a l'any 1997, quan el PP encara no tenia majoria absoluta, amb l'elaboració d'un projecte de llei destinat a modificar la llei de 1995 (23) i que, finalment, no va prosperar davant de la reticència dels partits nacionalistes CiU i PNV, que havien donat suport a la llei de 1995.

Cal prendre en consideració que no es tractava d'una nova llei, sinó únicament de la modificació d'alguns aspectes de la llei de 1995. Entre els canvis proposats, destacava: la modificació de la naturalesa jurídica del servei

emetre, sinó una simple autorització administrativa; l'ampliació potencial i la liberalització del nombre de televisions possibles a cada ciutat, condicionant les concessions a l'espai radioelèctric disponible; l'ampliació de l'àmbit de cobertura fins a la província, i la introducció, de nou, d'una clàusula restrictiva sobre la publicitat a les televisions locals, però aquesta vegada limitada a les televisions municipals, que no podrien emetre publicitat (per tal d'evitar el doble finançament).

Es notarà que aquestes mesures, no aprovades finalment, podrien haver afavorit els processos de privatització i de concentració en el sector, que després analitzarem amb mes deteniment.

4.2. La llei de televisions locals i la regulació de la Generalitat

Segons el que estableix la llei estatal de televisió local per ones terrestres (Llei 41/1995), correspon al Govern central la competència de designar les freqüències d'emissió, mentre que a les comunitats autònomes els correspon la competència d'atorgar les concessions.

Aquest procés de concessió va quedar regulat pel Decret 320/1996, d'octubre de 1996, posteriorment modificat pel Decret 111/1998, de 12 de maig de 1998.

Des d'octubre de 1996 fins a abril de 1997 va estar obert un període de presentació de sol·licituds. Se'n van presentar 981: 215 provenien dels ajuntaments i 766 d'entitats o empreses privades. Aquestes sol·licituds es van presentar a un total de 408 municipis, 166 dels quals van presentar una sola sol·licitud (24).

Com hem vist, el problema rau en el fet que, a finals de l'any 2001, l'administració de l'Estat, tot i la interposició d'un recurs contenciós administratiu per part de la Generalitat de Catalunya (6 d'abril de 1998), encara no havia fet la necessària reserva de freqüències i, en conseqüència, la Generalitat no havia pogut obrir l'esperada fase de concurs per a l'adjudicació de llicències.

El Decret 320/1996 de la Generalitat desenvolupa diversos aspectes de la llei estatal de 1995 i estableix algunes condicions específiques per a les televisions locals de Catalunya, com ara la promoció de la dona, la defensa del medi ambient i la contribució a la normalització lingüística. Aquestes especificacions s'han d'afegir a les

previstes a l'article 3 de la llei estatal, segons el qual els titulars de les televisions locals per ones terrestres queden obligats al respecte de diversos principis d'ètica general i d'ètica de la informació, així com a d'altres aspectes relatius al civisme i a la defensa dels interessos i les cultures locals.

El Decret també estableix que el temps mínim d'emissió de programes haurà de ser d'una hora diària i/o de set hores setmanals (article 12). Així, s'apostant per l'estabilitat horària de les emissores i es dificulten les experiències que emeten de forma irregular o, fins i tot, ocasionalment, cosa que s'haurà de reinterpretar, vista la generalització de la pràctica de la redifusió.

Pel que fa a l'origen de la producció, s'estableix que un mínim del 60% del temps d'emissió ha de correspondre, necessàriament, a programes de producció pròpia, si bé es podrà computar, a aquest efecte, un 40% amb programació coproduïda o realitzada per un tercer a Catalunya (article 13).

Quant als aspectes institucionals, cal destacar, tant en la llei estatal com en el decret de la Generalitat, el caràcter intransferible de les concessions (article 6) i l'extinció de la concessió si la gestió del servei la realitza una persona diferent al titular (article 18). Aquest és el punt de la controvèrsia sobre la titularitat de Flaix TV i City TV i de la interpretació que d'això en facin, finalment, el CAC i la DGRTV.

Un altre aspecte important de la regulació de la Generalitat és l'acceptació generalitzada de dues modalitats de televisions locals en un mateix àmbit: televisions de gestió pública i televisions de gestió privada.

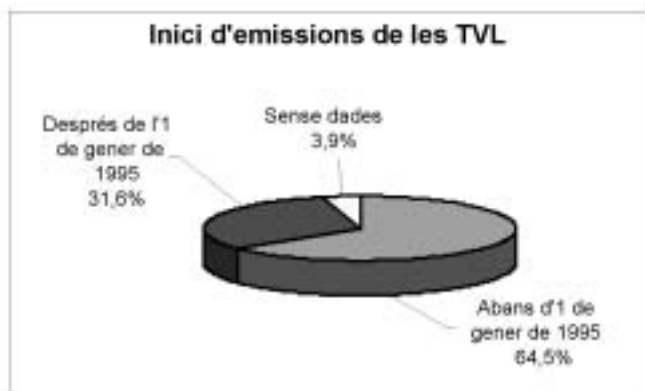
Obrint al màxim les possibilitats ofertes per la Llei de 1995, el decret de la Generalitat contempla la possibilitat de televisions privades en tots els àmbits objecte de la regulació. Això sí, amb una reserva de protecció dels objectius socials i culturals d'aquestes televisions, en assenyalar que entre les prioritats de concessió es considerarà la manca d'afany de lucre en la prestació del servei (article 11).

El decret de la Generalitat també obre les possibilitats d'emissió en cadena i l'existència de televisions d'abast comarcal, admetent que, tot i que la prioritats són les televisions urbanes, existeix la possibilitat, bé que excepcional i amb autorització prèvia, de fer emissions en cadena.

4.2.1. Reconeixement dels drets històrics d'emissió

D'acord amb el que preveu la disposició transitòria de l'esmentada llei estatal, el decret de la Generalitat també reconeix el dret a continuar emetent de les emissores que ja ho feien l'1 de gener de 1995 (i que, a Catalunya, representen un 64,5% de les televisions, segons el nostre inventari).

És el que s'ha anomenat dret històric d'emissió i que ha estat considerat insuficient per part dels nous actors, ja que, al final del procés, es concedeixen les mateixes possibilitats (si més no, en la lletra de la llei) a les emissores històriques que a les noves candidates que es presentin a concurs.

Font: Elaboració pròpia

Set anys després, el 2001, l'administració catalana, a l'espera del desenvolupament de la Llei de 1995, ha fet alguns passos administratius (Decret 295/2000), exigint a aquestes televisions la presentació d'una "declaració responsable del compliment de les obligacions establertes als esmentats decrets (320/1996 i 295/2000), entre les quals hi ha el percentatge d'hores d'emissió en llengua catalana i el compliment de les normes publicitàries.

Paral·lelament, i durant aquesta llarga espera, s'han anat produint tot un seguit de fenòmens que forcen diversos límits establerts per la llei. Els més importants es refereixen als quatre temes principals següents: tensions per a l'obtenció de més de dues llicències en els grans municipis de Catalunya, i especialment a Barcelona; tendència a la creació de cadenes de fet, amb participació dels grans grups de comunicació que incideixen en el sector amb la força que els dona la seva capacitat de producció de continguts però també la seva influència política; noves tendències per ampliar l'abast de la cobertura territorial, amb la corresponent comarcalització de les televisions locals, i pèrdua progres-

siva de legitimitat de les formes de control de les televisions públiques locals, i reclamació, també en aquest sector, d'organismes de control professionals i independents.

4.3. La renovació del CAC i la seva incidència en el panorama audiovisual català

La Llei 2/2000 de constitució del "nou" Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) atorga a aquesta autoritat diverses competències que interessin directament a la regulació de les televisions locals, a més a més d'aquelles que es refereixen, en general, als àmbits de la comunicació audiovisual de gestió o tutela per part de la Generalitat (25).

Entre les competències del CAC, en podem distingir tres que tenen una relació més directa amb la regulació de les televisions locals: l'adopció de criteris i l'emissió d'informes sobre els diversos projectes i disposicions que afecten el sector audiovisual; la promoció d'acords d'autoregulació, i la participació (d'alguna manera) en els processos d'adjudicació i renovació de les concessions.

El CAC, emparant-se en les dues primeres competències, va convocar, durant l'any 2001, representants dels principals organismes i federacions del sector (26) per elaborar un document marc titulat Informe sobre la revisió del model de televisió local a Catalunya (27), destinat a servir de base, tan consensuada com fos possible, per facilitar el desenvolupament d'un nou marc normatiu de les televisions locals.

Aquest document reconeix el valor central de les televisions locals en el sistema audiovisual català, com a element de gran "valor estratègic per a Catalunya, on hi rauen valors comunicatius fonamentals per al ciutadà, com ara la proximitat de la informació, el servei públic i l'accés dels ciutadans als mitjans [...], que aporten al sistema comunicatiu català un major pluralisme, diversitat i descentralització de la informació

El document reconeix, però, que, contradictòriament, aquests valors es veuen avui amenaçats "per la manca d'un marc normatiu suficient que corregeixi l'actual buit legal i que tingui la capacitat de recollir les necessitats del sector amb la finalitat d'afrontar els canvis normatius, tecnològics i empresarials als quals es veurà sotmès a causa de la digitalització

El document reclama, de fet, una normativa que faci compatibles les experiències de les televisions locals amb

les noves exigències del sector "des del punt de vista tecnològic (digitalització) i de competència, això passa per la flexibilització de les quatre tensions esmentades abans: ampliació de llicències, emissió en cadena, ampliació de l'abast de cobertura i, finalment, noves formes de gestió de les televisions públiques d'acord amb criteris democràtics i de transparència empresarial.

El document també entén que, amb la millora de l'actual decret de la Generalitat, no n'hi haurà prou per assolir els objectius perseguits. També proposa aprofundir en la necessitat d'impulsar un nou marc comunicatiu específic per a Catalunya, amb autonomia respecte a les disposicions que emprengui el Govern espanyol en matèria audiovisual i de televisions locals en particular. Aquesta demanda de més autonomia pel sistema de comunicació català és un tema etern que persegueix les televisions locals de Catalunya des de la primera experiència a Cardedeu l'any 1981.

En conseqüència, el document consensuat entre el CAC i els representants del sector proposa, en primer lloc, el desenvolupament del decret de la Generalitat en uns quants termes principals.

Així, podran existir televisions locals de tres àmbits diferents (locals d'àmbit municipal, locals d'àmbit de cobertura de més d'un municipi i locals d'àmbit comarcal). L'excepcionalitat es basarà en criteris transparents de polítiques de comunicació (programació local, plena cobertura del territori, contribució a la normalització lingüística, compliment d'una missió cultural i de servei públic, etc.).

També es planteja l'emissió en cadena (el decret estableix un límit del 25%) en termes de política de protecció de la televisió de proximitat, evitant l'emissió en cadena que afavoreixi processos en sentit contrari (de "plantejaments comunicatius més globals").

Més confusa i més complexa conceptualment és la posició del document respecte a la gestió i explotació del servei de les televisions locals, públiques i privades (en el fons del debat hi ha la qüestió de la legitimitat de la delegació o externalització de la producció de les televisions locals per part dels seus titulars): el document es manifesta a favor de fer visible la gestió i no cedir el control "del nucli dur del servei", establint diverses obligacions a la gestió directa de les televisions públiques i l'explotació directa de les televisions privades.

També regularitza les formes administratives de les

societats corresponents: formes democràtiques de control en les televisions públiques i formes de societat mercantil en les privades.

Finalment, es reclama un reconeixement (drets històrics d'emissió) de les televisions locals que emetien amb anterioritat al gener de 1995, però no únicament en termes d'antiguitat, sinó mes profundament, en termes de reconeixement del compliment d'una missió de comunicació.

Aquest procés iniciat pel CAC haurà de passar per la revisió de l'Associació Catalana de Municipis de Catalunya i la Federació de Municipis de Catalunya; posteriorment, serà sotmesa al Govern de la Generalitat i al Parlament de Catalunya.

La mesa convocada pel CAC no es limita a proposar un desenvolupament i una ampliació d'horitzons del Decret 320/1996, sinó que també pretén obrir un nou procés regulador de la televisió local. En general, el document proposa establir una política de comunicació aplicada a les televisions locals que els permeti utilitzar, sense limitacions, totes les potencialitats que les condueixin a la consolidació i al compliment de la seva missió de proximitat. En canvi, es vol evitar la utilització d'aquestes possibilitats per afeblir l'àmbit de proximitat a favor de la utilització dels espais locals per engrandir la penetració de la globalització.

Queda pendent una reflexió sobre les conseqüències de la digitalització sobre les televisions locals. De moment, s'adverteix de la inadequació de normes restrictives respecte a la cobertura territorial, davant de noves tecnologies que superaran les limitacions tècniques del sistema de difusió hertziana. En definitiva, el que reclama el sector és una reorganització del l'espai radioelèctric, des de la autonomia, per a l'era digital.

Finalment, es proposa la creació d'una mesa permanent de treball formada pels signants del document i oberta a altres agents del sector, amb la finalitat d'estudiar l'evolució normativa de la televisió local.

4.4. El futur de la televisió digital terrestre i la seva incidència sobre la televisió local

El procés de regulació de la televisió digital terrestre (TDT) a l'Estat espanyol ha estat un dels primers d'Europa, però tota la celeritat inicial s'ha malmès per un tossut incompliment del mateix calendari marcat pel regulador i

per la manca d'una política decidida d'impuls del desenvolupament de la TDT.

Són fruit de l'embranchada inicial el Reial Decret 2169/1998 sobre el Pla Tècnic Nacional de Televisió Digital Terrestre i l'Ordre del Reglament Tècnic per a la Prestació del Servei, de 9 d'octubre de 1998, que estableixen dues possibles formes de gestió: la directa, per als actuals ens públics de televisió estatal o els de les administracions autonòmiques, i la indirecta, per a les actuals televisions privades.

D'altra banda, a l'abric d'aquesta normativa, es va convocar el concurs per a l'adjudicació de 14 canals de TDT de pagament, que es va resoldre el 18 de juny de 1999 a favor d'Onda Digital (consorci liderat per Retevisión), que finalment opera la plataforma amb el nom comercial de Quiero TV.

Les comunitats autònomes tenen competència per atorgar llicències de TDT en el seu territori (tant per a la cobertura de tota la comunitat com per a les cobertures locals), segons estableix la Llei 66/1997, de 30 de desembre, de Mesures Fiscals, Administratives i d'Ordre Social, que en el seu apartat 4 assenyala que l'atorgament de llicències correspon a les comunitats autònomes si l'àmbit és l'autonòmic o el local. Les llicències de cobertura autonòmica ja es poden atorgar (de fet, les comunitats de Madrid i la Rioja ja ho han fet), però les de cobertura local encara no, perquè el Ministeri de Ciència i Tecnologia no ha establert el pla de freqüències per aquest àmbit, de manera que incompleix els terminis que la mateixa administració s'havia fixat (la data límit era el 31 de desembre de 2000) i frena l'embranchada inicial ja esmentada.

L'anàlisi de les disposicions estatals sobre regulació de la TDT (28) posa de manifest el caràcter secundari que el legislador estatal atorga a les televisions locals en no concloure el desenvolupament normatiu de la televisió local en aquestes peces regulatives. Aquest caràcter secundari es converteix en menyspreu per la manca de compliment dels seus mateixos terminis regulatius, impeding, a la pràctica, una política integral de les comunitats autònomes en el terreny de la televisió digital terrestre. També evidencia la inadequació del marc general estatal a les necessitats del sistema de comunicacions a Catalunya, sobretot ara, per la impossibilitat de regular de forma ràpida (i no d'aquí a deu anys) les televisions d'àmbit local.

A més de la manca de desenvolupament integral de la

normativa de TDT que està frenant el desenvolupament del sector, cal constatar l'absència d'una política decidida d'impuls. En aquest aspecte, destaca la falta d'aplicació d'un calendari accelerat de migració de l'analògic al digital, sense el qual l'oferta de programes digitals no té prou atractiu per justificar la compra de receptors adequats. Destaca, també, la manca d'imposició d'un estàndard de recepció d'accés condicionat per a tots els operadors que faciliti la difusió de receptors per a les emissions digitals. Aquests dèficits creen un cercle viciós: no hi ha una aposta decidida per l'oferta de continguts digitals perquè no hi ha una massa crítica de receptor digitals i no s'assoleix aquesta massa crítica perquè l'oferta digital no és prou àmplia i atractiva per justificar la inversió en un receptor digital que ara per ara té un preu elevat. I aquí s'enceta un altre cercle viciós: els preus són elevats perquè no hi ha prou demanda per aconseguir abaixar els costos de producció i la demanda no augmenta mentre els preus siguin tan elevats. Tot plegat és un despropòsit que amenaça la viabilitat del sector de la TDT, que estava cridada a revolucionar el sector televisiu i dels serveis digitals de valor afegit de caràcter interactiu, tot fent un paper actiu en la promoció de la societat de la informació.

Val a dir que la TDT ha de ser considerada, en certa mesura, quelcom més que una televisió. Es tracta d'un suport integral de comunicació que permet la difusió de programes televisius amb més abundància que en el sistema analògic (si més no, 4 programes on abans n'hi cabia un); una part de l'espectre restant (20%, segons les previsions reglamentàries de l'Estat espanyol) es pot dedicar a serveis addicionals a la televisió digital, que gaudeixen d'interactivitat encara que sigui de grau baix. Aquest és un segment molt atractiu i útil que pot connectar amb els interessos del públic i en el qual rauen moltes possibilitats de creació i innovació. La presència dels serveis addicionals tindrà un efecte estimulador de la demanda de noves prestacions, de manera que es potenciarà el desenvolupament de la societat de la informació.

D'altra banda, un pla d'explotació dels recursos de xarxa subjacents a la capacitat de transmissió disponible per a la TDT, podria contribuir a suplir temporalment el dèficit d'ample de banda de les xarxes actuals, que és un dels obstacles principals per al desenvolupament de la societat de la informació i de l'economia digital.

Aquesta possibilitat guanya més importància en l'àmbit local, especialment en els territoris menys densament poblats, on l'ample de banda per càpita serà més baix per més temps si s'ha d'esperar l'arribada de les xarxes de cable. D'altra banda, la TDT, en tant que servei d'accés universal, tindrà un efecte d'estímul a la introducció als serveis propis de la societat de la informació. Una introducció que es produiria de forma socialitzada sobre el conjunt de la població i no només sobre el segment d'iniciats que hi accedeix mitjançant Internet.

La televisió local té una experiència demostrada en la socialització de la comunicació i en la canalització de la participació comunicativa, raó per la qual es pot preveure que si disposés de les possibilitat tècniques per implementar serveis addicionals a la TDT, en trauria un bon partit, tot generant serveis engrescadors que promourien, un cop més, processos democratitzadors de la tecnologia, en aquest cas de la tecnologia digital.

Notes

23. Projecte de Llei: Modificació de la Llei 41/1995, de 22 de desembre, de Televisió Local per Ones Terrestres (Boletín Oficial de las Cortes, 17 de febrer de 1997).
24. Consell de l'Audiovisual de Catalunya (1999): Informe sobre l'audiovisual a Catalunya 1997-1998. Barcelona: Consell de l'Audiovisual de Catalunya.
25. Presentació del CAC a <http://www.audiovisualcat.net>
26. Es tracta de la Coordinadora de Televisions Locals de Catalunya, la Federació de Televisions Municipals de Catalunya, la Federació d'Organismes i d'Entitats de Televisions Locals de Catalunya i el Canal Local Català.
27. Consell de l'Audiovisual de Catalunya: Informe sobre la revisió del model de televisió local a Catalunya. Document marc, del 6 de setembre.
28. Ordre de 9 d'octubre de 1998 per la qual s'aprova el Reglament Tècnic i de Prestació del Servei de Televisió Digital Terrenal; Reial Decret 2169/1998, de 9 d'octubre, pel qual s'aprova el Pla Tècnic Nacional de Televisió Digital Terrenal, i Resolució, de 21 de juny de 1999, que habilita les entitats gestores del servei públic essencial de televisió perquè prestin el servei de televisió digital terrenal.